

«فلسطینی بودن یعنی گناہکار بودن»

روایت جنون اسرائیل و رسوایی جہان»

فلسطین فقط یک اسم روی نقشہ نیست. فلسطین زخمی است کہ ہر روز باز می شود؛ زخمی کہ جہان بہ آن نگاہ می کند، آہی می کشد، جملہ ای توی شبکہ های اجتماعی می نویسد و بعد کانال را عوض می کند. اما اینجا دیگر فقط تراژدی نیست. اینجا جنایت است. جنایتی کہ ہر روز ادامہ دارد، با نام و نشان و عدد و تصویر. جنایتی کہ باید آن را بہ اسم صدا زد.

اما فقط بحث زندان نیست. سازمان های غیردولتی فلسطینی، مثل الحق و مرکز بستم، کہ کارشان مستندسازی نقض حقوق بشر است، ہمگی از سوی اسرائیل «تروریستی» اعلام شدند. خبرنگارها، پزشکها، امدادگرها؟ بہ چشم تل آویو، ہمہ شان تروریست اند. تا ژوئن 2025، حداقل ہشت کاروان امدادی توسط ارتش اسرائیل ہدف مستقیم قرار گرفتہ اند. حتی سازمان ملل بہ شکل بی سابقہ ای اذعان کردہ کہ «اسرائیل بہ طور نظام مند اہداف بشردوستانہ را ہدف قرار می دہد.»

و حالا برسیم بہ گرسنگی. اینجا، غزہ، جایی است کہ گرسنگی ابزار جنگی شدہ. در گزارشی کہ دیدبان حقوق بشر در دسامبر 2023 منتشر کرد، اسرائیل بہ عنوان کشوری معرفی شد کہ عمداً گرسنگی را بہ کار می گیرد - چیزی کہ در حقوق بین الملل مصداق کامل جنایت جنگی است. تخریب زیرساختها، بستن مسیرهای غذا و دارو، حملہ بہ مزارع و بازارها. نتیجہ؟ بنا بر آمار وزارت بہداشت غزہ تا ژوئہ 2025، 58,667 کشتہ، یک سوم شان کودک. و بگذارید تلخ ترش را بگویم: نزدیک بہ 90% کودکان زیر پنج سال دچار سوءتغذیہ حاد ہستند.

از همان روزهای بعد از 7 اکتبر 2023، اسرائیل نقابش را کنار زد. وزیر دفاعش، یوآو گالانت، گفت: «ما با حیوانات انسانی می جنگیم.» رئیس جمهور اسحاق ہرتزوغ گفت: «در غزہ غیرنظامی بی گناہ وجود ندارد.» ہمین جملات کلید فہم چیزی است کہ رخ دادہ و رخ می دہد: انسانیت زدایی. یعنی پاک کردن هویت انسانی طرف مقابل برای آنکہ ہر خشونت علیہ او مجاز و حتی ضروری بہ نظر برسد. وقتی کسی را انسان ندانی، ہر کاری با او می شود کرد.

و بعد نوبت جرم انگاری رسید. یعنی چہ؟ یعنی فلسطینی بودن خودش جرم شد. طبق گزارش مرکز الضمیر، تا می 2025، بیش از 10,100 فلسطینی در زندانهای اسرائیل ہستند کہ 3577 نفرشان حتی اہتمام رسمی ندارند؛ بازداشت اداری، یعنی بازداشت بی پایان و بی اہتمام. جالب است؟ دردناک ترش را بگویم: صدها کودک فلسطینی، بعضی فقط 12 سالہ، پشت میله ها ہستند. و بازداشت کودکان اتفاقی نیست، بلکہ بخشی از معماری بزرگ ترِ سرکوب است.

اما بیایید رو راست باشیم: این آمارها کاری تغییر نمی‌دهند. هیچ راه حقوقی، هیچ قطعنامه ای، هیچ دادگاه بین‌المللی تا امروز نتوانسته جلوی این ماشین کشتار را بگیرد. دیوان بین المللی دادگستری در ژانویه 2024 حکم اقدامات فوری برای جلوگیری از نسل‌کشی صادر کرد. چه شد؟ هیچ. دادستان دیوان کیفری بین‌المللی در مه 2024 خواستار صدور حکم بازداشت برای نتانیاهو و گالانت شد. چه شد؟ هیچ. آمریکا پشت اسرائیل ایستاده و شورای امنیت را وتو می‌کند. اتحادیه اروپا شعار می‌دهد و قراردادهای تسلیحاتی‌اش را تمدید می‌کند. خاک بر سر این نظام‌های حقوقی و سیاسی لیبرال که اسم دموکراسی و حقوق بشر را یدک می‌کشند اما حتی برای نجات کودکان از گرسنگی هم عرضه یا اراده ندارند.

این شکست فقط شکست فلسطین نیست. این شکست ماست، شکست تمام نظام‌هایی که قرار بود از ما در برابر جنایت محافظت کنند. تصور کن: ده‌ها هزار کودک کشته می‌شوند و جهان حتی تحریم تسلیحاتی جدی وضع نمی‌کند. در سال 2024، بیش از 80٪ صادرات سلاح به اسرائیل از ایالات متحده و اروپا آمده. این فقط بی‌عملی نیست؛ همدستی است.

فلسطین آینه جهان است. جهانی که در آن حقوق بشر و عدالت بین‌الملل فقط برای قوی‌هاست. قوی‌ها می‌کشند، ضعیف‌ها می‌میرند. قوی‌ها قوانین را می‌نویسند، ضعیف‌ها در گورهای دسته‌جمعی دفن می‌شوند.

و ما؟ ما چه؟ راستش خیلی کار از دست ما بر نمی‌آید. نه من می‌توانم جلوی بمب‌ها را بگیرم، نه تو. نه با مقاله، نه با توییت، نه با هشتگ. اما یک کار از ما برمی‌آید: فراموش نکنیم. نگوییم فقط عددند. هر بچه‌ای که زیر آوار مُرد، اسم داشت، خنده داشت، مادر داشت. هر زنی که در صف کمک کشته شد، آرزو داشت. هر پسری که با دست‌های کوچک جسد برادرش را از خاک درآورد، آینده داشت. اگر هیچ کاری نمی‌توانیم بکنیم، دست‌کم می‌توانیم اسم‌ها را نگه داریم، روایت‌ها را زنده نگه داریم، و به نظام‌های حقوقی و سیاسی جهان بگوییم: خاک بر سرتان. شما که باید از انسان‌ها محافظت می‌کردید و نکردید. شما که حتی وقتی نسل‌کشی رخ می‌دهد، پشت قراردادهایتان قایم می‌شوید.

در پایان، بگذار یک چیز را صاف بگوییم: امید به عدالت در این جهان پر از معامله و قدرت و دروغ، ساده‌لوحی است. اما تسلیم فراموشی شدن، مرگ دوم قربانی‌هاست. پس هر بار که صدای غزه خفه می‌شود، ما باید آن را دوباره و دوباره بگوییم. چون دفاع از کرامت فلسطینیان فقط دفاع از فلسطین نیست؛ دفاع از مفهوم انسانیت است. اگر این صدا خاموش شود، ما همه باخته‌ایم.